

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ (ΚΗ')
28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

**Ἀνάμνησιν ἐπιτελοῦμεν τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ
Ἀειπαρθένου Μαρίας*.**

* Ἡ Ἀκολουθία αὕτη, ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἀσματογράφου Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1952, καθ' ἣν καὶ ἀπεφασίσθη ὁ συνεορτασμός τῆς Ἑορτῆς τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῶν Νικητηρίων τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. (Αἱ Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι, Τόμος Β', Ἀθῆναι 1956, σελ. 649).

* * *

ΕΙΔΗΣΙΣ

* * *

Εἰ τύχοι ἡ Ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν Τυπικὴν Διάταξιν τῆς Ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. (Βλέπε Τυπικὸν 21ης Νοεμβρίου § 8).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἅπαν τὸ σύστημα, τὴν παναγίαν Σκέπην, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ὑμνήσωμεν προθύμως καὶ ἐν χαρᾷ, πρὸς αὐτὴν ἐκβοήσωμεν· χαίρει Παρθένε βοήθεια ἀσφαλῆς, καὶ θερμὴ ἡμῶν ἀντίληψις.

Ὡσπερ ἐρρύσω Παρθένε τὴν Βυζαντίδα ποτέ, τῇ σῇ ἁγίᾳ Σκέπῃ, πολυτρόπων κινδύνων· οὕτω καὶ νῦν τὸν νέον Κόρη λαόν, τοῦ σοῦ Ἔθνους ἀπήλλαξας, ἐπιδρομῆς Θεοτόκε ἄλλοεθνούς, τῇ ἐκφάνσει τῆς εὐνοίας σου.

Ὑπὲρ ἡλίου ἀκτίνας τῆς θείας Σκέπης σου, αἱ δωρεαὶ πλουσίως, ἀπαστράπτουσι πᾶσι, καὶ λύουσι τὴν νύκτα τῶν πειρασμῶν, καὶ εἰρήνην καὶ λύτρωσιν, καὶ σωτηρίαν βραβεύουσιν ἀληθῆ, Θεοτόκε τοῖς ὑμνοῦσι σε.

Τῇ ἀρωγῇ τῆς σῆς Σκέπης πιστῶς θαρρήσαντες, κατὰ τῶν πολεμίων, νίκης τρόπαιον ἦραν, Παρθένε Θεοτόκε ὁ σὸς λαός, ἀληθῶς ὁ ἀπόλεκτος· ὅθεν ὦδὴν χαριστήριον ἐν χαρᾷ, ἀναμέλπει τῇ προνοίᾳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τίς κατ' ἀξίαν ὑμνήσει, τὴν περὶ ἡμᾶς σου προμήθειαν, Θεοτόκε Ἀειπάρθενε; Σκέπουσα γὰρ ἡμᾶς τῇ κραταίᾳ σου Σκέπῃ, πολυειδῶν λυτροῦσαι συμφορῶν, καὶ συμμαχοῦσα ἀοράτως, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, τῶν πολεμίων καταράσσεις τὰς φάλαγγας, καὶ θαυμαστῶς ἰθύνεις, ἦν ἡρετήσω κληρονομίαν σου· ὅθεν ὑμνοῦμεν τὴν χάριν σου, εὐχαριστίας φωναῖς, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς βοῶμεν σοι· Σκέπε πάντοτε ἐκ πάσης ἀπειλῆς, ἡμᾶς ὦ Δέσποινα, ὅτι μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας σοὶ ἀνεθέμεθα.

Ἀπόστιχα

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Σκέπη χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε, τὸν εὐσεβῆ λαὸν σου, σκέπουσα καὶ φρουροῦσα, ἐκ πάσης περιστάσεως.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ σου.

Ὅτε ἐν τῷ ναῷ, τῶν Βλαχερνῶν κατείδεν, ὁ Ὅσιος Ἀνδρέας, σκέπουσάν σε Παρθέने, τοὺς εὐσεβεῖς ἐθαύμασε.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάση γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ἄπλωσον ἐφ' ἡμᾶς, τὴν Σκέπην σου Παρθέने, καὶ σκέπασον αὐλῶς, ἐκ πάσης δυσπραγίας, λαὸν τὸν χριστεπώνυμον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Φύσις τρισσολαμπής, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ὑπέρθεε Θεότης, οἰκτείρησον Οἰκτίρμον, τὸ τῶν χειρῶν σου ποίημα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦλπισεν ὁ στρατός, τῇ σκέπῃ σου Παρθέने, καὶ ἰσχυρὸς ὠράθη, τοῖς ἐπιπιθεμένοις, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον.

Τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τό, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς νεφέλην φωτός, ἐφαπτοῖ ἐκάστοτε, τὴν Σκέπην τὴν ἑαυτῆς, ἡ Θεοτόκος Ἀγνή, καὶ σκέπει περιφανῶς, τῇ μητρικῇ προμηθείᾳ καὶ χάριτι, ἐκ πάσης ἐπιβουλής, τοὺς πρὸς αὐτὴν ἀφορῶντας καὶ κρίζοντας· Κεχαριτωμένη χαίρε, σκέπη καὶ βοήθεια, τοῦ σου Ἔθνους Παρθέने, τοῦ πιστῶς σε μεγαλύνοντος.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασιῶν Ἀγνή! Σὺ γὰρ παραδόξως, ἠπλῶσας τὴν Σκέπην σου, καὶ ἔσκεπες θαυμαστῶς πόλιν τὴν ἄνασσαν· ἀρτίως δὲ ἐμφανῶς, τῆς φωτοφόρου σου Σκέπης τῇ χάριτι, διέσωσας ἀπειλής, ἐπερχομένης λαὸν τὸν Χριστῶνυμον. Ὅθεν σοι χαριστηρίους, αἴνους ἀναμέλποντες, τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, μνεῖαν ἄγομεν γηθόμενοι.

Τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προμήθειαν, οἱ Ἑλλήνων παῖδες, Δέσποινα κηρύττομεν, ὑμνοῦντες τὴν μητρικὴν, κηδεμονίαν σου· ἀρχῆθεν γὰρ συμπαθῶς, ὑπὸ τὴν Σκέπην τὴν σὴν ἡμᾶς ἔθηκας, καὶ κληρὸν σου ἐκλεκτόν, τὸ εὐαγὲς ἡμῶν Γένος ἀνέδειξας. Ὅθεν Κεχαριτωμένη, χαίρε σοι κραυγάζομεν, καὶ τῆς θείας σου Σκέπης, μεγαλύνομεν τὰς χάριτας.

Προσόμοια ἕτερα. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὡς τῆς Σκέπης σου ἄγοντες, τὴν ἀνάμνησιν Ἄχραντε, τὴν σὴν μεγαλύνομεν ἀγαθότητα· ὅτι ἐκ

πάσης στενώσεως, λυτροῦσαι τὸ Ἔθνος σου, καὶ ἐθνῶν ἐπιδρομῆς, καὶ παρέχεις ἐκάστοτε, χάριν ἄφθονον, τοῖς ὑμνοῦσι τὰ ξένα μεγαλεῖα, τῆς σῆς δόξης Παναγία, καὶ τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος.

Θαυμαστῶς πάλαι ἤπλωσας, ἀοράτως τὴν Σκέπην σου, καὶ τὴν πόλιν ἔσκεπες τὴν βασιλείον, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐναργέστατα, ἡμᾶς σκέπεις Ἄχραντε, καὶ φρουρεῖς καὶ συντηρεῖς, τὸν καινὸν Κόρη κληρὸν σου, πάσης θλίψεως· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμέν σου τῆς Σκέπης, τὰ δωρήματα Παρθένε, καὶ τὴν ὁσῶραι ἀντίληψιν.

Πολλαχῶς Κόρη οἶδαμεν, καὶ λαμπρῶς τεθεάμεθα, τῆς Ἁγίας Σκέπης σου τὴν ἐκδήλωσιν, ἐν τεκμηρίοις καὶ θαύμασιν, ἡμῖν διαλάμπουσιν, καὶ ἐν δάκρυσιν θερμοῖς, τὴν πολλὴν σου χρηστότητα, ἐδοξάσαμεν· ὅτι σῶζεις ἡμᾶς ἐν τοῖς κινδύνοις, καὶ παρέχεις εὐφροσύνην, τοῖς θλιβομένοις καὶ πάσχουσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ πιστὸς λαὸς σου Θεοτόκε, ὃν ἔθνος ἅγιον, καὶ περιούσιον κληρὸν ἀπεφήνω, τῆς σῆς Σκέπης γεραίρει τὴν χάριν, χαριστηρίους ἄδων σοι ὠδᾶς· Σὺ γάρ, οὐ μόνον ἐν παρωχημέναις γενεαῖς, θαυμαστὰ καὶ παράδοξα ἐν ἡμῖν εἰργάσω, ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς, σκέπεις καὶ ἰθύνεις, καὶ ἐπιδραμόντων ἀπήλλαξας ἐχθρῶν, καὶ εὐφροσύνης ἔπλησας τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁμολογοῦμεν τοίνυν τὴν χάριν, καὶ τῇ φωταυγεί σου Σκέπη προστρέχοντες, θερμῶς βοῶμεν· Ἄχρι τερμάτων αἰῶνος, σκέπε Παντάνασσα, τοὺς ἀνενδοιάστως ἐπιβωμένους σου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... **Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. θ' 15-23)

Καὶ ἐγένετο τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἐστάθη ἡ σκηνή, ἐκάλυπεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνήν, τὸν οἶκον τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τὸ ἑσπέρας ἦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς εἶδος πυρὸς ἕως πρῶι. Οὕτως ἐγένετο διαπαντὸς· ἡ νεφέλη ἐκάλυπτεν αὐτὴν ἡμέρας, καὶ εἶδος πυρὸς τὴν νύκτα. Καὶ ἠνίκα ἀνέβη ἡ νεφέλη ἀπὸ τῆς σκηνῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπήραν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Καὶ ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἂν ἔστη ἡ νεφέλη, ἐκεῖ παρενέβαλον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Διὰ προστάγματος Κυρίου παρεμβαλοῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καὶ διὰ προστάγματος Κυρίου ἀπαροῦσι. Πάσας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς σκιάζει ἡ νεφέλη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρεμβαλοῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Καὶ ὅταν ἐφέλκηται ἡ νεφέλη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡμέρας πλείους, καὶ φυλάξονται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν φυλακὴν τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὐ μὴ ἐξάρωσι. Καὶ ἔσται ὅταν σκεπάζῃ ἡ νεφέλη ἡμέρας ἀριθμῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ φωνῆς Κυρίου παρεμβαλοῦσι καὶ διὰ προστάγματος Κυρίου ἀπαροῦσι. Καὶ ἔσται ὅταν γένηται ἡ νεφέλη ἀφ' ἑσπέρας ἕως πρῶι καὶ ἀναβῆ ἡ νεφέλη τὸ πρῶι, καὶ ἀπαροῦσιν ἡμέρας ἢ νυκτός. Μηνὸς ἡμέρας πλεοναζούσης τῆς νεφέλης σκιαζούσης ἐπ' αὐτῆς, παρεμβαλοῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, καὶ οὐ μὴ ἀπάρωσιν. Ὅτι διὰ προστάγματος Κυρίου ἀπαροῦσι. Τὴν φυλακὴν Κυρίου ἐφυλάξαντο διὰ προστάγματος Κυρίου ἐν χειρὶ Μωυσῆ.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. μ' 15-32)

Ἐγένετο ἐν τῷ μηνὶ τῷ πρώτῳ, τῷ δευτέρῳ ἔτει, ἐκπορευομένων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, νομηγία ἐστάθη ἡ σκηνή. Καὶ ἔστησε Μωυσῆς τὴν σκηνήν, καὶ ἐπέθηκε τὰς κεφαλίδας, καὶ διενέβαλε τοὺς μοχλοὺς, καὶ ἔστησε τοὺς στύλους. Καὶ ἐξέτεινε τὰς αὐλαίας ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ ἐπέθηκε τὸ κατακάλυμμα τῆς σκηνῆς ἐπ' αὐτὴν ἄνωθεν, καθὰ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ λαβὼν τὰ μαρτύρια ἐνέβαλεν εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ὑπέθηκε τοὺς διωστήρας ὑπὸ τὴν κιβωτόν, καὶ

εἰσήνεγκε τὴν κιβωτὸν εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ἐπέθηκε τὸ κατακάλυμμα τοῦ καταπετάσματος, καὶ ἐσκέπασε τὴν κιβωτὸν τοῦ μαρτυρίου, ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ ἐπέθηκε τὴν τράπεζαν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, τὸ πρὸς Βορρᾶν ἔξωθεν τοῦ καταπετάσματος τῆς σκηνῆς. Καὶ προσέθηκεν ἐπ' αὐτῆς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔναντι Κυρίου, ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ ἔθηκε τὴν λυχνίαν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, εἰς τὸ κλίτος τῆς σκηνῆς τὸ πρὸς νότον. Καὶ ἐπέθηκε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἔναντι Κυρίου, ὃν τρόπον συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ ἔθηκε τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ μαρτυρίου ἀπέναντι τοῦ καταπετάσματος, καὶ ἐθυμίασεν ἐπ' αὐτοῦ θυμίαμα τῆς συνθέσεως, καθάπερ συνέταξε Κύριος τῷ Μωυσῆ. Καὶ τὸ θυσιαστήριον τῶν καρπωμάτων ἔθηκε παρὰ τὰς θύρας τῆς σκηνῆς. Καὶ ἔστησε τὴν αὐλὴν κύκλῳ τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ συνετέλεσε Μωυσῆς πάντα τὰ ἔργα. Καὶ ἐκάλυπεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου. Καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή. Καὶ οὐκ ἠδυνάσθη Μωυσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, καὶ δόξης Κυρίου ἐνεπλήσθη ἡ σκηνή. Ἦνικα δ' ἂν ἀνέβη ἡ νεφέλη ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἀνεζεύγνυσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν. Εἰ δὲ μὴ ἀνέβη ἡ νεφέλη, οὐκ ἀνεζεύγνυσαν ἕως ἡμέρας, ἧς ἀνέβη ἡ νεφέλη. Νεφέλη γὰρ ἦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡμέρας, καὶ πῦρ ἦν ἐπ' αὐτῆς νυκτὸς ἐναντίον παντὸς Ἰσραὴλ, ἐν πάσαις ταῖς ἀναζυγαῖς αὐτῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ' 27, μδ' 1-4)

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτερᾶς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος καθήσεται ἐν αὐτῇ, τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐναντίον Κυρίου. Κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὴν Λιπὴν. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ Χριστώνυμος Ἑλλάς, ὡς σκεπομένη τῇ Σκέπη, τῆς πανυμνήτου Θεοτόκου· ὡς γὰρ νεφέλην φωτεινὴν, ἀοράτως αὐτὴν ἐφαπλοῦσα, ἡ τοῦ ἀδύτου φωτὸς μήτηρ, κύκλῳ σε περιβάλλει καὶ πανταχόθεν σε σκέπει, καὶ αἰσθητῶν καὶ νοητῶν πολεμίων, ἐπερχομένων κατὰ σοῦ, τὰς φάλαγγας ἐκτρέπει. Ὅθεν τὴν δοθεῖσαν σοι χάριν, διαπρυσίῳ φωνῇ κήρυξον, καὶ τὴν σκέπουσάν σε Παρθένον, μεγαλοφώνως ὑμνησον βοῶσα· Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'

Ὡς ὑπέρλαμπρος ἄνασσα, τῷ Ὄσίῳ Ἀνδρέᾳ τεθέασαι, ἐν τῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν ἐπιφανεῖσα, ἀοράτως Θεοτόκε, καὶ τὴν μὲν Βασιλίδαν πόλιν ἐσκέπασας, τῇ ἀναπτύξει τῆς Σκέπης σου, ἡμᾶς δὲ χαρᾶς ἐπλήρωσας, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς ἀρωγῆς σου. Ἄλλ' ὦ Παρθένε πανύμνητε, σκέπη ἡμῶν καὶ βοήθεια, ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς ἀσινὲς φύλαττε, τὸ Γένος ἡμῶν δεόμεθα.

Ἦχος γ'

Πάλαι μὲν ἡ νεφέλη ἐκάλυπτε, τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, προτυποῦσα Παρθένη, τὸ τελεσθὲν σοι μυστήριον· νῦν δὲ ἡ ἀστραπτόμορφος Σκέπη σου, περικαλύπτει καὶ σκιάζει, ὡς ὄρνις τὰ ἑαυτῆς νοσσία, τὸν χριστεπώνυμον λαόν, τὸν θερμῶς σοι προστρέχοντα· καὶ τοῦτο ἐμφανὲς πεπιοήκας,

τῆ ἀνασσούσῃ πόλει, δι' ἐμφανείας ἀπορρήτου, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου χρηστότητα φανερώσασα. Ὅθεν μνείαν τούτου τελοῦντες, τὰς πολλὰς σου εὐεργεσίας κηρύττομεν, καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν σου· ὅτι σὴν ἐκάστοτε, ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως.

Ἦχος δ'

Ἡ Σκέπη σου Θεοτόκε Παρθέने, ὑπὲρ τὰς ἡλιακὰς αὐγὰς ἐκλάμπουσα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαισία, θαυμαστὰ καὶ σωτήρια, εἰς περιποίησιν ἡμῶν ἀπεργάζεται· τὴν γὰρ Βασιλίδα πόλιν, πάλαι πολλάκις διέσωσεν, ἀδοκίτων κινδύνων καὶ συμφορῶν, ὑπερφυῶς θαυματουργοῦσα· νῦν δὲ ἡμᾶς Πανάχραντε, πάσης στενώσεως ἐξαιρεῖ, καὶ δρόσον ἀναψυχῆς παρέχει, καὶ θυμηδία ἐν ταῖς θλίψεσι, τῆ σῆ πλουσία χρηστότητι· ἧς τὰ θαυμάσια κροτοῦντες, ἐόρτιόν σοι αἶνεσιν προσάγομεν, καὶ ἐκ ψυχῆς βοῶμέν σοι· Μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, τὴν προστασίαν σου Κόρη, ἀλλὰ σκέπε καὶ φρούρει, ἡμᾶς τὴν κληρουχίαν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, τὴν φωτόμορφον αὐτῆς Σκέπην ἀναπετάσασα, μητρικῶς περισκέπει, τὸ Γένος ἡμῶν· δεῦτε οὖν Ἑλλήνων παῖδες, καὶ καθαρῶ νοῖ κατοπτεύσωμεν, τὴν δασιλὴ τῆς Θεοτόκου, πρὸς ἡμᾶς προμήθειαν· ὅτι ἐγγὺς ἡμῖν τυγχάνει, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσι, καὶ ἀσφαλῶς ἡμᾶς διέπει, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ χάριν καὶ ἔλεος ἡμῖν πρυτανεύει, οἶα Μήτηρ Θεοῦ, καὶ σωτηρίαν αἰώνιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Χαίροις Θεογεννήτορ ἀγνή, τῆς ἀγαθότητος πηγὴ ἡ ἀκένωτος, Ἑλλήνων ἡ θεία σκέπη, καὶ προστασία θερμή, καὶ παραμυθία ἐν ταῖς θλίψεσι· πρὸς σὲ γὰρ Πανάμωμε, καταφεύγομεν πάντοτε, καὶ σωτηρίαν καὶ εἰρήνην καὶ λύτρωσιν, τῆ σῆ χάριτι, ἀληθῶς κομιζόμεθα· ὅθεν τῆς θείας Σκέπης σου, ὑμνοῦμεν τὰ θαύματα, καὶ τῆς προνοίας σου Κόρη, τοὺς οἰκτιρμούς μεγαλύνομεν, δι' ὧν αἰεὶ σὴν σὴν σὴν σὴν, περιστάσεων ποικίλων, τοὺς πεποιθότας σοι.

Στίχ. Ἦγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ ὕψιστος.

Ὁφθης ἐν θεωρίᾳ λαμπρᾷ, οἶα περ ἄνασσα Ἀγνή ὑπερκόσμιος, Ἀνδρέα τῷ θεοφόρῳ, ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, σκέπουσα ἀῦλως τὴν μερίδα σου· διὸ τούτου ἄγοντες, ἐτησίαν ἀνάμνησιν, τὰ μεγαλεῖα, ἀνυμνοῦμεν τῆς δόξης σου, καὶ βοῶμέν σοι, ὁ λαός σου Πανάχραντε· σκέπε καὶ διαφύλαττε, Παρθέने τῆ Σκέπη σου, οὓς περ οἰκείαν μερίδα, πάλαι ἡμᾶς Κόρη ἔδειξας, παρέχουσα πᾶσιν, εὐφροσύνην καὶ εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Σκέπη τῆ φωταυγεί σου Ἀγνή, καὶ τῆ ἐλπίδι τῆς στερρᾶς προστασίας σου, θαρρήσας ἀνευδοιάστως, ὁ εὐσεβῆς σου λαός, τῶν ἐχθρῶν τὸ θράσος ἐτροπώσατο· διὸ χαριστήριον, ἀναμέλπει σοι αἶνεσιν, καὶ τῆς σῆς Σκέπης, ἐορτὴν τὴν ὑπέρλαμπρον, ἄγει σήμερον, καὶ θερμῶς Κόρη κράζει σοι· Σὺ μου σκέπη καὶ πρόμαχος, καὶ μέγα προπύργιον, καὶ σὲ ὑμῶν Παναγία, τῆ χάριτι σου σωζόμενος, ἀλλὰ καὶ μελλόντων, θλιβερῶν πειρατηρίων, ρῦσαι με Δέσποινα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς Σκέπης σου τῆς σωστικῆς, αἱ πολλαπλαῖ ἐκδηλώσεις, περὶ τὸ ἔθνος σου Ἀχραντε, πᾶσαν ἀκοὴν καταπλήττουσι. Σὺ γὰρ πάλαι τε καὶ νῦν, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε προφθάνεις, καὶ πάσης στενώσεως, ἡμᾶς ἀπαλλάτεις, οἷς οἶδας τρόποις φιλάγαθε. Διὸ Πανύμνητε Δέσποινα, μὴ παύσῃ δεικνύουσα ἡμῖν, τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος, ὅτι σὸν ἐσμεν ποιόνιον.

Νῦν ἀπολύεις. **Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.**

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τῆς Σκέπης σου Παρθένε, ἀνυμνοῦμεν τὰς χαρίτας, ἦν ὡς φωτοφόρον νεφέλην, ἐφαπλοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ σκέπεις τὸν λαόν σου νοερώς, ἐκ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλής. Σὲ γὰρ σκέπην καὶ προστάτιν καὶ βοηθόν, κεκτήμεθα βοῶντές σοι· Δόξα τοῖς μεγαλείοις σου Ἄγνή, δόξα τῇ θείᾳ Σκέπῃ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου, προμηθεΐᾳ Ἄχραντε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ', Θεοτόκε Ἀειπάρθενε. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, τὴν ἁγίαν σοῦ Σκέπην, δι' ἧς περισκέπεις, τοὺς εἰς σὲ ἐλπίζοντας, κραταιὰν τῷ Ἔθνει σου καταφυγὴν ἐδώρῃσω· ὅτι ὡς πάλαι καὶ νῦν θαυμαστώς ἡμᾶς ἔσωσας, ὡς νοητὴ νεφέλη, τὸν σὸν λαὸν περιβαλοῦσα. Διὸ δυσωποῦμεν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν Σκέπην σου Ἄγνή, τὴν ἁγίαν ὑμνοῦμεν, τὴν σκέπουσαν ἡμᾶς, ἐν παντὶ καὶ φρουροῦσαν, οὐς κληρὸν σου ἀνέδειξας, καὶ μερίδα ἀπόλεκτον, ἀγαθότητι, καὶ μητρικῇ συμπαθείᾳ. Ἀλλὰ Δέσποινα, καὶ ἐν μελλούσῃ ἀνάγκῃ, ἡμᾶς διαφύλαττε. (Δίς)

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἐξέστη ὡς ἔβλεψεν, ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, Ἄνδρέας ὁ Ὅσιος, σὲ ἐφαπλοῦσαν ἡμῖν, τὴν θείαν Ἐσθῆτά σου, οὐσαν ἐκεῖσε Κόρη, ἱερώς τηρουμένην, πᾶσι δὲ φανεροῦσαν, τῆς σῆς σκέπης τὴν χάριν, δι' ἧς σκέπεις καὶ σώζεις ἡμᾶς πάσης θλίψεως. (Δίς)

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν ἁγίαν σου Σκέπην καὶ θαυμαστήν, ἦν ἐτύπου νεφέλη ἡ νομικὴ, ἀπλοῦσα ἐκάστοτε, περιβάλλεις τὸ Ἔθνος σου, προσατενίζον Κόρη, τῇ σῇ ἀγαθότητι, καὶ τὴν βοήθειάν σου αἰεὶ ἐκδεχόμενον, ἦν δίδου Θεοτόκε, καὶ ἐχθρῶν τὴν μανίαν, ἀπότρεπε πάντοτε, ἀφ' ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου, τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, πρεσβεῦουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν ἄφεισιν, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν πάμφωτον Σκέπην σου. (Δίς)

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθροῦ τῆς η' Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ν' Ψαλμός. Εἶπα

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου ...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Παναχράντου ...

Στίχ. Ἐλέησον μέ, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου ...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ πανύμνητος Παρθένος, τὴν φωταυγὴ αὐτῆς Σκέπην ἐφαπλώσασα, τοῖς πιστοῖς

ἀριδῆλως ἐδήλωσε, τὴν πλουσίαν αὐτῆς εὖνοιαν, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσι· ὅθεν τὴν χάριν αὐτῆς αἰνοῦντες, οἱ παρ' αὐτῆς σκεπόμενοι, ἐν εὐφροσύνῃ βοήσωμεν· Χαίρε Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, ἡ σώζουσα τὸ Γένος ἡμῶν, καὶ ἀσφαλῶς περιεποῦσα, καὶ ὁδηγοῦσα πρὸς ὁδὸν σωτήριον.

Εἶτα ψάλλονται οἱ παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Σὺ εἶ, Παρθένε, Ἑλλάδος σκέπη. Γερασίμου.

ᾠδὴ α'. ᾠχος δ'. Ὁ Εἰρμός. ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. **(Δίς)**

Σοφίαν παράσχου μοι, ὡς τοῦ Θεοῦ μήτηρ Ἄχραντε, καὶ λόγον μοι δώρησαι, ἵνα ὑμνήσω φαιδρῶς, τὰ θαυμάσια τῆς σῆς ἀγίας Σκέπης, δι' ἧς σκέπεις πάντοτε, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ἵψόθεν ἐφήπλωσας, τὴν ἀστραπόμορφον Σκέπην σου, νεφέλην ὡς πάμφωτον καὶ κατεκάλυψας, οὐ τῶν πόλεων, τὴν βασιλίδα μόνον, ἀλλ' ἅπαν τὸ Ἔθνος σου τὸ χριστεπώνυμον.

Ἐώρακε πάλαι σε, ἐν ἀπορρήτῳ θεάματι, Ἀνδρέας ὁ Ὅσιος ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, περισκέπουσας, Ἀγνή τῇ ἀναπτύξει, τῆς θείας Ἐσθῆτός σου, κόσμου τὰ πέρατα.

Ἴσχυν ἀπροσμάχητον, τὸ τοῦ σοῦ Ἔθνους στρατόπεδον, λαβὸν ἐκ τῆς Σκέπης σου, κατετροπώσατο, ἐχθρῶν φάλαγγας, καὶ ἦρε λαμπρὰν νίκην· διὸ μέλπει Δέσποινα, τὰ μεγαλεῖα σου.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σκέπην ὑμνῶ τῆς Θεοτόκου. Γερασίμου.

ᾠδὴ α'. ᾠχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῷ. ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Σκέπη τοῦ κόσμου καὶ θερμὴ ἀντίληψις, Παρθενομήτηρ Ἀγνή, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἀπορρήτως τέξασα, τῇ σῇ πλουσίᾳ χάριτι, τράνωσόν μου τὴν γλῶσσαν, ἁσματικῶς μεγαλύνοντος, τὴν πανυπερθαύμαστον Σκέπην σου.

Κεκοσμημένη κροσσωτοῖς τοῦ Πνεύματος, ὡς βασιλὶς τοῦ παντός, καὶ ὑπὲρ ἡλίου, τὰς αὐγὰς ἀστράπτουσα, ὠράθης καὶ ἐφήπλωσας, νοερῶς τὴν σὴν Σκέπην, καὶ τὸν λαόν σου ἐσκέπασας, τὸν εἰς σὲ Παρθένε ἐλπίζοντα.

Ἐτύπου πάλαι τὴν ἀγίαν Σκέπην σου, νεφέλη ἡ νομική, ἡ τοῦ μαρτυρίου, τὴν σκηνὴν καλύπτουσα· καλύπτεις γὰρ ἐκάστοτε, καὶ δροσίσεις καὶ θάλπεις, τὴν Ἐκκλησίαν Πανάμωμε, τῇ ἐπισκιάσει τῆς Σκέπης σου.

Πλήρης φωτὸς πλήρης ἐλέους Δέσποινα, ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, μυστικῶς ἐπέστης, καὶ λαμπρῶς ὑπέδειξας, τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας σου, τὴν ἐξαιρετον χάριν, τῇ ἀναπτύξει τῆς Σκέπης σου· ὅθεν κατὰ χρέος ὑμνοῦμεν σε.

Καταβασία ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

» Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. (Δίς)

Πηγὴ εὐφροσύνης οὐρανοῦ, ἡ Σκέπη σου ἡ φωτειδῆς, ὑπάρχει Παναμώμητε, τοῖς θλίψεσι παλαίουσι, χάριν αἰεὶ καὶ ἔλεος, καὶ σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ἀρχήθεν ἡμᾶς δι' εὐσπλαγχνίαν, ὡς Ἔθνος Παρθένε ἐκλεκτόν, ἔθου ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, καὶ ξένα καὶ παράδοξα, πάλαι καὶ νῦν ἐνήρηγας, ἡμᾶς κινδύνων ἐξαίρουσα.

Ῥημάτων Ἀνδρέου τοῦ Ὁσίου, ἀκούσας Παρθένε εὐλαβῶς, ὁ θεῖος Ἐπιφάνιος, εἶδὲ σε περισκέπτουσαν, λαὸν τὸν χριστεπώνυμον, ὡς βασιλίδα οὐράνιον.

Θαυμάτων τῆς Σκέπης σου τῆς θείας, ὀρώντες Παρθένε τὴν πληθύν, ἃ ἐνεργεῖς ἐκάστοτε, ἡμῶν εἰς περιποίησιν, χαριστηρίους αἶνους σοι, Ἑλλήνων παῖδες προσάγομεν.

Κανὼν δεύτερος.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἡ Σκέπη σου ἡ παμφαῆς, φωτὸς αὐλοῦ βολίδας, ἀπαυγάζουσα αἰεὶ Θεοτόκε, διαλύει τῶν ἐχθρῶν, τὰ ζοφερὰ βουλευμάτα, τῶν δὲ πιστῶν εὐφραίνει, τὰς διανοίας τῇ δόξῃ σου.

Νόμον ἐπλήρωσας Ἄγνη, τεκοῦσα ἀνερμηνεύτως, τὸν λαλήσαντα Προφήταις ἐν τύποις, καὶ φωτὸς τοῦ νομικοῦ, πλήρωμα κόσμῳ δεῖξαντα, τὴν φωταυγὴ σου Σκέπην· διὸ ὕμνουμεν τὴν δόξαν σου.

Ἐπὶ τὴν Σκέπην σου Ἄγνη, προστρέχομεν μετὰ πόθου, ὡς νοσσία καθ' ἐκάστην ἡμέραν· ὅθεν σκέπασον ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ὄφεως, εἰρήνην δωρουμένη, ἡμῖν καὶ βίου ἀσφάλειαν.

Μυρίων πρόξενος καλῶν, τεκοῦσα τὸν Θεὸν Λόγον, ἀνεδείχθης τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, καὶ μυρίων ἀναγκῶν, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, λυτροῦσαι τῇ σῇ Σκέπῃ, τοὺς σὲ Παρθένε γεραίροντας.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Σκέπη πέφνης, καὶ σωτηρία, καὶ ἀντίληψις, καὶ προστασία, τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Πανύμνητε· ὅθεν τὴν Σκέπην τὴν σὴν μεγαλύνομεν, καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν κηρύττομεν, Κόρη Παναγνέ, ἡ σκέπτουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἐπιθέσεως τοῦ δράκοντος. (Δίς)

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ δ'. Εἰρμός. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπερθεός, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει σου. (Δίς)

Ἐφαπλοῦσα ἀοράτως, τὴν ὑπέρφωτον Σκέπην σου, σκέπεις Θεοτόκε, καὶ περιλαμβάνεις ἐκάστοτε, καὶ περιθάλλεις καὶ σώζεις πάσης θλίψεως, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Παρθένε τῇ δόξῃ σου.

Νοῦν καὶ ἔννοιαν ἐκπλήττει, τῆς πολλῆς σοῦ χρηστότητος, ἡ ἔκφανσις Κόρη, καὶ τῶν δωρεῶν ἢ διάδοσις, ἦν πρὸς τὸ Γένος ἡμῶν δεικνύεις παντοτε· ὄθεν Δέσποινα, ὑμνολογοῦμεν τὴν χάριν σου.

Ἐπιστᾶσα ἀοράτως, μυστικῶς ἀπεκάλυψας, ἐν τῇ Βυζαντίδι, πάλαι ἐναργῶς Θεονύμφευτε, τὴν παναγίαν σοῦ Σκέπην τοῖς οἰκέταις σου, δι' ἧς πάντοτε, σκέπεις ἡμᾶς ὡς φιλάγαθος.

Ἐν κινδύνοις προστασίαν, ἐν δουλείᾳ ἀνάψυξιν, ἔχοντές σε Κόρη, καὶ καθοδηγὸν καὶ ἀντίληψιν, πάσαις τοῦ βίου ἡμῶν ταῖς περιστάσεσι, καταφεύγομεν, ὑπὸ τὴν πάμφωτον Σκέπην σου.

Κανὼν δεύτερος.

Σὺ μου ἰσχύς. [TO AKOYTE](#)

Νύκτα παθῶν, ἐπισκιάσει τῆς Σκέπης σου, Θεοτόκε, ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν, διασκεδάξεις ὡς ἀγαθὴ, καὶ χαρᾶς ἡμέραν, καὶ εὐφροσύνης φαιδρότητα, ἐκλάμπεις καὶ φαιδρύνεις, τοὺς πιστῶς σοι βοῶντας· Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου ὀλόφωτε.

Ἐκ σοῦ Θεός, κόσμῳ ὠράθη ὡς ἄνθρωπος, ἐξ ἀχράντων, γεννηθεὶς αἱμάτων σου, καὶ κόσμου σκέπην σε κραταίαν, ἔδειξε Παρθένε, καὶ βοηθὸν ἐν ταῖς θλιψεσιν· αἰεὶ γὰρ περισκέπεις, καὶ κινδύνων ἐξαίρεις, τοὺς προστρέχοντας πόθῳ τῇ Σκέπη σου.

Ὡς τοῦ παντός, τὸν Βασιλέα κυήσασα, ἐπεφάνης, ὡς τῶν ὄλων ἄνασσα, ὑπὸ Ἁγίων θεοειδῶν, δορυφορουμένη, καὶ νοερῶς ἀπεκάλυψας, ἡμῖν τὰς ἀποδείξεις, τῆς ἀγίας σου Σκέπης, θειοτέρᾳ ἐκφάνσει Πανάχραντε.

Τὴν θαυμαστὴν, καὶ ἀστραπόμορφον Σκέπην σου, δι' ἧς σκέπεις, καὶ σώζεις Πανύμνητε, τῶν εὐσεβοῦντων πᾶσαν ψυχὴν, ἀνυμνολογοῦμεν, οἱ διὰ ταύτης σωζόμενοι, δεινῶν πειρατηρίων, καὶ πιστῶς σοι βοῶμεν· χαῖρε Κόρη ἀνθρώπων βοήθεια.

Καταβασία [TO AKOYTE](#)

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ ε'· Ὁ Εἰρμός. [TO AKOYTE](#)

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

(Δίς)

Λαὸς ὁ σὸς Δέσποινα, τῆς παναγίας Σκέπης σου, μνειάν τὴν ἀγίαν ἐορτάζει· σὺ γὰρ ἐπέστης ἐν Βλαχερνῶν τῷ ναῷ, καὶ πάντας ἐκεῖθεν νοερῶς, Ἄχραντε ἐσκέπασας, τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Λεόντων τὰ στόματα, τῶν νοητῶν Πανάχραντε, τῶν ὠρυομένων καθ' ἐκάστην, καταπιεῖν σοῦ τὴν

κληρουχίαν Ἀγνή, σύντριψον τῆ σῆ ἐπισκοπῆ, καὶ αὐτῶν κατάβαλε, τὴν ὄφρυν καὶ τὸ φρύαγμα.

Ἀνάμνησιν ἄγοντες, τῆς φωτοφόρου Σκέπης σου, ᾗδομεν τὰ σῶστρά σοι Παρθένε, ὅτι ἐρρύσω ἡμᾶς δουλείας πικρᾶς, καὶ τὸν ἐπελθόντα καθ' ἡμῶν, ἐχθρὸν τὸν ὑπέροφρυν, κραταιῶς ἐταπείνωσας.

Δοχεῖον πολύτιμον, τοῦ πλοῦτου τῆς Θεότητος, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, σκευὸς με δεῖξον τῆς θείας χάριτος, τὸν ὑπὸ τὴν Σκέπην σου αἰεὶ, πίστει καταφεύγοντα, καὶ ὑμνοῦντα τὴν δόξαν σου.

Κανὼν δεύτερος.

Ἴνα τὶ με ἀπώσω; [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἡ ἀγία σου Σκέπη, ὡς νεφέλη πάμφωτος ἐπὶ τῶν δούλων σου, ἀπλουμένη Κόρη, ὡς φησὶν Ἡσαΐας ἐκ καύματος, πονηροῦ λυτροῦται, τῆς τοῦ Βελίαρ ἐπηρείας, καὶ δροσίζει ἡμᾶς τῆ σῆ χάριτι.

Σὲ ἰδὼν ξένη ὄψει, δορυφορουμένην καθάπερ βασίλισσαν, ὑφ' ἀγίων Κόρη, ὁ Ἄνδρέας ἐξέστη ὁ Ὅσιος, ὅτε τὴν σεπτήν σου, Ἐσθῆτα ἠπλωσας ἀϋλως, καὶ λαὸν τὸν πιστὸν σου ἐσκέπασας.

Θαῦμα ἔδειξας μέγα, ἐναργῶς Πανάμωμε εἰς περιποίησιν, τοῦ πιστοῦ λαοῦ σου· ἀοράτως γὰρ τοῦτον ἐσκέπασας, ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ σου, χερσὶ σου θείαις Μαφορίου· ὅθεν πάντες αἰνοῦμεν σε χαίροντες.

Ἐν ἐρήμῳ μὲν πάλαι, τὸν Ἰσραηλίτην λαὸν Κόρη ἔσκεπε, φωταυγῆς νεφέλη· νῦν ἡμᾶς δὲ ἡ πάμφωτος Σκέπη σου, σκέπει καὶ διέπει, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων, τοῦ Υἱοῦ σου ἰθύνει ἐκάστοτε.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῆ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες. (Δίς)

Ὁ στῦλος πρὶν ὁ πυρίμορφος, λαὸν Ἰσραηλίτην ὠδήγησε, νῦν δὲ ἡ Σκέπη σου, ἡ ἀστραπόμορφος Ἄχραντε, ἡμᾶς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνει πάντοτε.

Σκέπην τὴν σὴν τὴν ὀλόφωτον, ἀπλοῦσα περισκέπεις ἐκάστοτε, Παρθένε Ἄχραντε, ἡμᾶς ὡς ἄρτι ἐγνώκαμεν· τί οὖν ἀνταποδώσωμεν τῆ σῆ χάριτι;

Σχοίνισμα Κόρη ἀπόλεκτον, οἰκεῖον καὶ λαὸν περιούσιον, ἡμᾶς ἀνέδειξας, πάλαι καὶ νῦν ἐναργέστατα· διὸ Ἑλλάς σε πᾶσα, ὑμνεῖ χορεύουσα.

Κηρύττει Κόρη τὴν χάριν σου, λαὸς σου ὁ πιστὸς καὶ φιλόθεος, καὶ χαριστήριον, ὡδὴν προσάδει τῆ Σκέπῃ σου, λυτρούμενος κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Κανὼν δεύτερος.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὀλόφωτος ἀληθῶς, ἐπέστης Παντοβασίλισσα, καὶ ἠπλωσας θαυμαστῶς, τὴν ἄχραντον Σκέπην σου, σκέπουσα τοὺς δούλους σου· ὅθεν ἀνυμνοῦμεν, τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα.

Τὴν νομικὴν κιβωτόν, τὰ Χερουβὶμ πρὶν ἐσκίαζον· τὴν Ἐκκλησίαν δὲ νῦν, τοῦ Χριστοῦ ἡ Σκέπη σου, σκέπει Παντευλόγητε, καὶ ἐπισκιάζει, καὶ παρέχει χάριν ἄφθονον.

Ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ, ὑπὸ νεφέλης ἰθύνετο, ἐπαγγελίας πρὸς γῆν· ὁ νέος δὲ Πάναγνε, ὑπὸ τῆς ἀγίας σου, Σκέπης ὀδηγεῖται, πρὸς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Κύκλω ἡμῶν ὥσπερ πῦρ, καταναλίσκον τοὺς ἄφρονας, τὴν Σκέπην σου τὴν λαμπράν, παρεμβάλλεις Ἄχραντε, ἡμᾶς διασώζουσα, τῆς τούτων μανίας· διὰ τοῦτο σε δοξάζομεν.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὡσπερ νεφέλη ἀγλαῶς ἐπισκιάζουσα, τῆς Ἐκκλησίας τὰ πληρώματα Πανάχραντε, ἐν τῇ πόλει πάλαι ὤφθης τῇ Βασιλίδι. Ἄλλ' ὡς σκέπη τοῦ λαοῦ σου καὶ ὑπέρμαχος, περισκέπασον ἡμᾶς ἐκ πάσης θλίψεως, τοὺς κραυγάζοντας· Χαῖρε Σκέπη ὀλόφωτε.

Ὁ Οἶκος

Ἄνωθεν ἐφαπλοῦσα, τὴν ἀγίαν σου Σκέπην, Παρθένε Θεοτόκε Μαρία, σκέπεις καὶ σώζεις τὸν σὸν λαόν, καθ' ὥραν σε Ἄγνη ἐπιβοώμενον· νῦν δὲ σου τὰ θαυμάσια, εὐγνωμόνως ὑμνεῖ κραυγάζων·

Χαῖρε τοῦ κόσμου ἡ Σωτηρία

Χαῖρε Ἑλλάδος ἡ προστασία.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων παράδοξον θέαμα

Χαῖρε τῶν ἀνθρώπων ἀκλόνητον ἔρεισμα.

Χαῖρε Μήτηρ Ἀειπάρθενος τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ

Χαῖρε σκέπη καὶ ἀντίληψις τοῦ λαοῦ σου τοῦ πιστοῦ.

Χαῖρε ὅτι ἐφάνης σκέπουσα τὸ σὸν Ἔθνος

Χαῖρε ὅτι παρέχεις νίκας τῷ στρατοπέδῳ.

Χαῖρε πηγὴ πλουσίας χρηστότητος

Χαῖρε λαμπὰς Θεοῦ ἀγαθότητος.

Χαῖρε δι' ἧς τοὺς ἐχθροὺς ἐκνικῶμεν

Χαῖρε πρὸς ἣν καθ' ἐκάστην βοῶμεν·

Χαῖρε Σκέπη ὀλόφωτε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν ἀνάμνησιν ἑορτάζομεν τῆς Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς πάντοτε καὶ κατ' ἐξαιρετόν τρόπον σκεπούσης τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος, ὡς πάλαι ἔσκεπε τὴν Βασιλίδαν τῶν πόλεων.

Στίχ. Σκέπη σου, Ἀγνή, σκέπεις καὶ περιθάλλεις
Τοὺς πίστει ἀφορῶντας πρὸς σέ, Παρθένε.
Μητρός Θεοῦ Σκέπη Ἑλλάδα θεοφρόνα καλύπτει.

Ἀὔπνου δοξολογίας ποτὲ ἐπιτελουμένης ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῶ, τῇ οὔσῃ ἐν Βλαχέρναις, ἀπήει ὁ μακάριος Ἀνδρέας ἐκείσε τὰ ἐξ ἔθους ποιῶν· παρῆν δὲ Ἐπιφάνιος καὶ εἷς τῶν παίδων αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἔχων ἦθος, ἴστατο, ὡς ἡ προθυμία τόνον ἐδίδου, ποτὲ μὲν μέχρι μεσονυκτίου, ποτὲ δὲ ἕως πρωί. Τετάρτης οὖν ὥρας ἤδη οὔσης τῆς νυκτός, ὄρᾳ ὁ μακάριος Ἀνδρέας ὀφθαλμοφανῶς μεγεθεστάτην σφόδρα, παραγενομένην ἐν γυναικίῳ τῷ σχήματι ἀπὸ τῶν βασιλικῶν μετὰ φοβεροῦ ὀψικίου, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ τίμιος Πρόδρομος, καὶ ὁ τῆς βροντῆς υἱός, ἐκατέρωθεν χειροκρατοῦντες αὐτῆς, καὶ ἅγιοι πολλοὶ λευκοφόροι προεπορεύοντο αὐτῆς· οἱ δὲ ἐπηκολούθουν μετὰ ὑμνωδίας καὶ ἁσμάτων πνευματικῶν. Ὡς οὖν ἦλθε πλησίον τοῦ ἄμβωνος, ἀπήει ὁ Ὅσιος πρὸς τὸν Ἐπιφάνιον λέγων· Ὁρᾷς τὴν Κυρίαν καὶ Δέσποιναν τοῦ κόσμου; Ὁ δὲ φησὶν· Naί, Πάτερ μου πνευματικέ.

Καὶ τούτων ὁρώντων, κλίνασα τὰ γόνατα αὐτῆς ἐπὶ πολλὴν ὥραν προσηύχετο, δάκρυσι ραίνουσα τὸ θεοειδὲς αὐτῆς καὶ ἄχραντον πρόσωπον. Μετὰ δὲ τὸ προσεύξασθαι, προσῆν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, δεομένη ἐκείσε ὑπὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ. Ὅτε οὖν ἀπηύξατο, τὸ μαφόριον αὐτῆς, ὅπερ ἐπὶ τῆς παναχράντου αὐτῆς κορυφῆς ἔφερεν, ὡς εἶδος ἀστραπῆς ὑπάρχον, καὶ ἀποτυλίξασα ἐξ αὐτῆς, τῇ ὡραίᾳ σεμνότητι ταῖς παναχράντοις χερσὶν αὐτῆς λαβοῦσα, μέγα καὶ φοβερὸν ὑπάρχον, ἐπάνω παντός τοῦ ἐκείσε ἐστῶτος λαοῦ διεπέτασεν· ὅπερ ἐπὶ ἰκανὰς ὥρας ἑώρων οἱ θαυμάσιοι ὑπεράνω τοῦ λαοῦ ἐκτεταμένον καὶ αὐγάζον δόξαν Κυρίου ὡς ἤλεκτρον. Μέχρις οὖν ἦν ἐκεῖ ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἐβλέπετο κάκεινο· μετὰ δὲ τὸ ἀναχωρῆσαι αὐτήν, οὐκέτι τεθέατο· πάντως γὰρ ἦρεν αὐτὸ μεθ' ἑαυτῆς, τὴν δὲ χάριν ἀφήκεν τοῖς οὔσιν ἐκεῖ.

Ταῖς τῆς ἀχράντου Μητρός σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

»Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
(Δίς)

Ἔθου Δέσποινα, ἡμᾶς ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, καὶ σκέπεις πάντοτε, ἐπηρειῶν χαλεπῶν, ἐχθρῶν ἐπιθέσεως, καὶ πάσης θλιψεως· διὸ πάντες σε, διαπρυσίῳ στόματι, ἀνυμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Περιέσκεπες, ὡς ἐκλεκτὴν μερίδα σου, πόλιν βασιλείου, τὴν Κωνσταντίνου Ἀγνή, ὡσαύτως Πανάμωμε, σκέπεις τῇ δόξῃ σου, ἤδη Δέσποινα, ἡμᾶς τοὺς καταφεύγοντας, τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ.

Ἡ παράδοξος, Παρθένε ἐπισκίασις, τῆς θείας Σκέπης σου, ἐπὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, ἐμφαίνει σαφέστατα, τὴν σὴν προμήθειαν, δι' ἧς Ἄχραντε, παρέχεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, εὐφροσύνην καὶ εἰρήνην.

Γεωργήσασα, ἀγεωργήτως Πάναγνε, Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν γεωργὸν τῆς ζωῆς, χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡφθης τοῖς μέλπουσι· Χαῖρε Δέσποινα, τοῦ Γένους ἡμῶν σώτειρα, καὶ ἀντίληψις

γλυκεία.

Κανών δεύτερος.
Θεοῦ συγκατάβασιν. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ὁ οἶκος ὁ ἔμψυχος, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑπέρθεος, ἡ ἀγνή Θεοτόκος, τῷ ταύτης οἴκῳ πάλαι τεθέαται, καὶ τὸ Μαφόριον ταύτης ἀπλώσασα, ἐσκέπασε θαυμαστῶς, τοὺς πεποιθότας αὐτῇ.

Νοῆσαι τὸ μέγεθος, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κόρη χρηστότητος, οὐ δυνάμεθα ὅλως· σὺ γὰρ ὡς μήτηρ ὄντως φιλόστοργος, σκέπεις καὶ θάλπεις καὶ τρέφεις ἡμᾶς ἐκάστοτε· διὸ ὑμνοῦμεν ἀεὶ, τὴν θείαν Σκέπην σου.

Γνωστῶς ἐθεάσατο, σὲ ἐν αὐλῷ Κόρη θεάματι, νοερῶς ἐφαπλοῦσαν, τοῖς σοῖς ἰκέταις τὴν λαμπρὰν Σκέπην σου, ὁ θεοφόρος Ἄνδρέας καὶ ἦνεσε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν.

Ἐκάλυπτε πρότερον, φωτὸς νεφέλη τοῦ μαρτυρίου σκηγῆν· νῦν δὲ Κόρη καλύπτει, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ ἢ Σκέπη σου, ἢ θαυμαστὴ καὶ ὑπέρλαμπρος Ἄχραντε, ἡμέρας τε καὶ νυκτός, καθάπερ ὄρος Θεοῦ.

Καταβασία [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν πρῶτος
Ὡδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψαλλοῦσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Ἐδειξας μὲν πάλαι πολυτρόπως, τῆς Σκέπης σου Θεοτόκε τὴν ἐνέργειαν, σημείοις καὶ θαύμασι, καὶ πλείσταις δυνάμεσιν, ὑπερμαχοῦσα Πάναγνε ἡμῶν ἐκάστοτε· ἡμεῖς δὲ νῦν ὑμνοῦμεν προφρόνως, τὰς σωτηριῶδεις αὐτῆς θαυματουργίας.

Ῥώμην καὶ ἰσχὺν πιστῶς λαμβάνων, λαὸς σου ὁ περιούσιος. Πανάμωμε, ἐκ τῆς θείας Σκέπης σου, ἀεὶ περιγίνεται, ἐπερχομένων θλίψεων, καὶ πολεμίων ἐχθρῶν, καὶ ἄτρωτος ἐκ πάσης μανίας, μένει Θεοτόκε, τῇ σῆ κηδεμονίᾳ.

Ἄνωθεν ἐφάπλωσον Παρθένε, τὴν Σκέπην σου τὴν ἀγίαν καὶ ὑπέρλαμπρον, καὶ ὡς πάλαι σκέπασον, ἡμᾶς καὶ περιθαλψον, ἐκ πολεμίων Ἄχραντε ἐπικειμένων ἡμῖν, καὶ ρύσαι τῆς αὐτῶν πονηρίας, καὶ ἐπιβουλίας, τὴν σὴν κληρονομίαν.

Σκέπην τὴν τὸ ἄχραντὸν σου σῶμα, σκεπάσασαν Θεοτόκε Ἄειπάρθενε, εἶδον ἐφαπλοῦσαν σε, Ἄνδρέας ὁ ὄσιος, καὶ θεῖος Ἐπιφάνιος καὶ ἐξεπλάγησαν· τοὺς πάντας γὰρ ἐσκέπασας Κόρη, ἐν φωτὶ αὐλῳ, καὶ δόξῃ οὐρανίῳ.

Κανὼν δεύτερος.
Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ. [ΤΟ ΑΚΟΥΤΕ](#)

Ῥώμην θεῖαν καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, τοῖς τοῦ βίου νυκτί, Ἄγνη πορευομένοις, ἡ παναγία Σκέπη σου παρέχουσα, πάντας κατευθύνει, πρὸς τὰς καταπαύσεις, ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Ἀσωμάτων χορεία καὶ Ἁγίων, σὲ ἰδοῦσαι Ἄγνη, ναῶ σου τῷ ἁγίῳ, τὸ ἱερὸν σου κρήδεμνον ἀπλώσασαν, καὶ σκέπουσιν κόσμον, ἤνεσαν Παρθένε, ἐλέους σου τὴν βρύσιν.

Σκέπη κόσμου νεφέλης πλατυτέρα, σὺ ὑπάρχεις Ἄγνη, βροτῶν ἡ σωτηρία· διὸ τελούντες πόθῳ τὴν ἀνάμνησιν, τῆς σεπτῆς σου Σκέπης, ὑμνοῦμεν Θεοτόκε, θαυμάτων σου τὰ πλήθη.

Ἰσχυρὰν σε παράκλησιν ἐν βίῳ, κεκτημένοι Ἄγνη, καὶ ἀρραργῆ ἐλπίδα, τῇ κραταιᾷ σου Σκέπη καταφεύγομεν, καὶ τῶν τοῦ δολίου, λυτρούμεθα σκανδάλων, ὑμνοῦντές σου τὴν χάριν.

Καταβασία TO AKOYTE

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψαλλουσιν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός. TO AKOYTE

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ἐν ὕμνοις μεγαλύνουσιν, ὅτι πιστῶν τὰς χορείας, ἅπανταχοῦ περισκέπει.

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυριζέτω δέ, αὔλων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἄγνη Ἀειπάρθενε. (Δίς)

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ὀρῶντες κατεπλήπτοντο, πῶς περισκέπει καὶ σώζει τοὺς ἐπ' αὐτῇ πεπιοθότας.

Ἰαμα ἡμῖν, ἡ δρόσος Πανάχραντε ἡ ἀποστάζουσα, ἐκ τῆς θείας Σκέπης σου, ὡς ἐκ νεφέλης αὐλοῦ γίνεται, καὶ παύει ἀρρωστήματα ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν βωόντων· Χαῖρε Ἀειπάρθενε, εὐφροσύνη ἡμῶν καὶ παράκλησις.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τὴν σεπτὴν Σου, Σκέπην τιμῶμεν Δέσποινα· πάντας γὰρ σκέπεις ἐν ταύτῃ, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνυμνοῦντας.

Μνεῖαν ἱερὰν, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν τῶν θαυμασίων σου, ἄγει Παναμώμητε, ἀγαλλομένη ἡ Ἑλλάς σήμερον, καὶ πίστει καταφεύγουσα ὑπὸ τὴν Σκέπην σου, ἐκβοᾷ σοι· Σκέπε με καὶ φύλαπτε, ἄχρι βίου τερμάτων Πανύμνητε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Πανάγνου, τὴν Σκέπην μεγαλύνομεν· σκέπει γὰρ αὕτη καὶ σώζει, πάντας τοὺς ταύτην τιμῶντας.

Ὅλη τῇ ψυχῇ, συνήλθομεν Ἄχραντε τῇ θεῖᾳ Σκέπῃ σου, αἶνον χαριστήριον, εὐγνωμοσύνη θερμῇ προσάγοντες, ὅτι ἡμᾶς ἐξέλεξας εἰς περιποίησιν, καὶ ἐν πᾶσι, περιέπεις Δέσποινα, καὶ διέπεις καὶ σώζεις ἐκ θλίψεων.

Ἄχραντε Παρθένε θεοκυήτορ, τὴν ποιμένην σου περισώζε, σκέπουσα ταύτην σὴ Σκέπη, καὶ

προνοούσα ἐν πᾶσιν.

Ἵπερθεν Ἀγνή, καὶ κύκλω τοῦ Ἔθνους σου τὴν θείαν Σκέπην σου, οἷα περιτείχισμα, ἔχε Παρθένη, πλούτῳ χρηστότητος· ἐμοὶ δὲ τῷ τοὺς ὕμνους σοὶ ἤδη ὑφάναντι, δίδου Κόρη, φωτισμὸν καὶ ἔλλαμψιν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεςιν δέομαι.

Κανὼν δεύτερος.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ. [TO AKOYTE](#)

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς ἀγνῆς Παρθένου, τὴν παναγίαν Σκέπην.

Μητρῶα καμμπομένη Κόρη στοργῆ, πρὸς λαὸν τὸν θερμῶς σοὶ ἐλπίζοντα, ὡς συμπαθῆς, ξένῳ τρόπῳ ἠπλωσας νοερῶς, τούτῳ τὴν θείαν Σκέπην σου, οἷα περ νεφέλην φωτοειδῆ· διὸ τῆς σῆς εὐνοίας, κηρύπτοντες τὸν πλοῦτον, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς μόνης Θεοτόκου, τὴν φωτοφόρον Σκέπην.

Ὁ πάλαι ἐν νεφέλῃ στυλοειδεῖ, ὁδηγήσας λαὸν τὸν ἀγνώμονα, ὁ σὸς Υἱός, Ἄχραντε νεφέλην σε λογικὴν, καὶ ἔμψυχον ἀνέδειξε, σκέπουσαν καὶ σώζουσιν θαυμαστῶς, πρὸς γῆν τῆς ἀφθαρσίας, θερμῆ ἐπιστασίᾳ, λαὸν Ἀγνή τὸν περιούσιον.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἐν τρισὶ προσώποις, ἀναρχὸν Θεαρχίαν.

Ἵψώσασα τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, τὸν ἐκ σοῦ προελθόντα ἰκέτευσας, ὑπὲρ ἡμῶν, ἔνθεν ἐφαπλώσασα νοερῶς, τὴν φωτοφόρον Σκέπην σου, ἅπαντας ἐσκέπασας τοὺς πιστούς· διὸ τὴν τούτου μνεῖαν, τελούντες ἐτησίως, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς παναχράντου Κόρης, τὰ ξένα μεγαλεῖα.

Ἵμνοῦντές σου τῆς Σκέπης τὰς πολλαπλάς, δωρεᾶς καὶ τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, Μητερ Ἀγνή, ὧν κατατρυφῶμεν διηνεκῶς, ἀπὸ ψυχῆς βοῶμεν σοὶ· Ὡσπερ πάλαι ἔσκεπες σὸν λαόν, οὕτω καὶ νῦν χειρὶ σου, σκέπε ἡμᾶς καὶ σώζε, ἄχρι τερμάτων βίου Ἄχραντε.

Καταβασία [TO AKOYTE](#)

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχομενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις. [TO AKOYTE](#)

Ἡ θεία Σκέπη σου Κόρη, ἐπισκιάζει τοὺς πιστοὺς καὶ τὸ ἡμέτερον Γένος, σκέπει, διέπει καὶ φρουρεῖ, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ἀπήμαντον Θεοτόκε.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Τῇ κραταιᾷ σοῦ Σκέπη, καὶ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ, τὸ τῶν Ἑλλήνων Γένος, φυλάττε Κόρη ἀβλαβές· Σὲ γὰρ κεκτήμεθα πάντες, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. [TO AKOYTE](#)

Τὴν Ἀειπάρθενον Κόρην καὶ Θεοτόκον Ἀγνὴν, τὴν τῶν πολεμουμένων, συμμαχίαν καὶ σκέπην, ἡμῶν δὲ ἐξαιρέτως καταφυγὴν, καὶ ἐτοιμὴν βοήθειαν, ἀνευφημήσωμεν σύμπασα ἡ Ἑλλάς, μεγαλύνοντες τὴν Σκέπην αὐτῆς.

Τὴν παναγίαν σου Σκέπην καὶ ἀστραπόμορφον, ἦν ὡς φωτὸς νεφέλην, ἐφαπτοῖς καθ' ἐκάστην, καὶ σκέπεις καὶ καλύπτεις πάντας ἡμᾶς, ἀριδῆλως ὡς ἔγνωμεν, ἐν εὐκαιρίαις Παρθένε καὶ συμφοραῖς, μακαρίζομεν γηθόμενοι.

Ἡ Βασιλεύουσα πόλις, Παρθένε πρότερον, ἐρρύετο κινδύνων, καὶ δεινῶν πολεμίων, τῇ Σκέπῃ σου τῇ θεῖα καὶ θαυμαστῇ, ἡ Ἑλλάς δὲ νῦν ἅπασα, τῇ ταύτης χάριτι ρύεται χαλεπῶν, συμφορῶν καὶ περιστάσεων.

Ὡς θαυμαστὴ σου Παρθένε περὶ τὸ Γένος σου, πάλαι καὶ νῦν τυγχάνει, τῆς εὐνοίας ἢ χάρις· διὸ ὑπὸ τὴν Σκέπην σου τὴν σεπτήν, καθ' ἐκάστην προστρέχοντες, λύσιν εὐρίσκομεν πάσης ἐπιβουλῆς, καὶ καλῶν παντοίων μέθεξιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Αἱ δωρεαὶ τῆς Σκέπης σου, ὡς ἀκτῖνες πανταχοῦ ἀπλούμεναι, πολλαχῶς εὐεργετοῦσιν ἡμᾶς Θεοτόκε· νόσων γὰρ τὴν ἀχλὺν διώκουσι, πολεμίων τὰς φάλαγγας ἐκτρέπουσιν, ἀδοκῆτων συμφορῶν διαλύουσιν τὸν ζόφον, καὶ εἰρήνην σταθηρὰν ἡμῖν παρέχουσιν, Ἄλλ' ὦ κεχαριτωμένη Παρθένε, τοὺς χαριστηρίους ἡμῶν ὕμνους δέξαι, καὶ ἴσθι ἡμῖν σύμμαχος καὶ προστάτις, μέχρι τερμάτων αἰῶνος δεόμεθα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

+++

Εἰς τὴν Λειτουργίαν
Ἀντίφωνον Α'

Στίχ. α'. Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Στίχ. β'. Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Στίχ. γ'. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Ἀντίφωνον Β'

Στίχ. α'. Τῆς αἰνέσεώς σου, Κύριε, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι, Ἄλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ἡμέρα Κυρίου ἐπὶ πάντα ὑβριστὴν καὶ ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ πάντα ὑψηλὸν καὶ μετέωρον.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ...

Στίχ. γ'. Κύριος Σαβαώθ συνταράσσει τοὺς ἐνδόξους μετὰ ἰσχύος, καὶ οἱ ὑψηλοὶ τῇ ὕβρει συντριβήσονται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενῆς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ...

Ἀντίφωνον Γ'

Στίχ. α'. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Τῆς Σκέπης σου, Παρθένε, ἀνυμνοῦμεν τὰς χάριτας ...

Στίχ. β'. Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Τῆς Σκέπης σου, Παρθένε ...

Στίχ. γ'. Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου.

Τῆς Σκέπης σου, Παρθένε ...

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς

Ὡσπερ νεφέλη ἀγλαῶς ἐπισκιάζουσα

Ἀποστολον καὶ Εὐαγγέλιον

(Ζήτει τῇ 21ῃ Νοεμβρίου).

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως· Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου... Ἄπας γηγενῆς ...

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου ...

Μεγαλυνάριον

Σκέπη Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ὑπάρχεις Παρθένε, πάντας σκέπουσα τοὺς πιστοὺς· διὸ τῇ σῇ Σκέπῃ, Ἑλλάς πᾶσα προστρέχει, καὶ πίστει μεγαλύνει τὴν προστασίαν σου.